

Corbettův report: O svatebních dortech pro gaye a „uvědomělých“ restauracích

otevrisvoumysl.cz/corbettuv-report-o-svatebnich-dortech-pro-gaye-a-uvedomelych-restauracich

14. prosince 2022

- 14. prosince, 2022
- Témata: Corbettův report

Ve zkratce...

Článek o tom, jestli vlády/soudy můžou a měly by mít možnost rozhodovat, kdo komu nabídne jakou službu, či nikoliv. Další skvělé zamyšlení od Jamese Corbetta.

Facebook

Telegram

VK

Originál článku publikován ZDE: 12. prosince 2022

Vzpomínáte si na významné rozhodnutí Nejvyššího soudu Spojených států ve věci Masterpiece Cakeshop, Ltd. v. Colorado Civil Rights Commission z roku 2018?

Asi ne, co? Ale co když řeknu „případ svatebního dortu pro homosexuály“? Začíná vám to něco říkat?

Americkým libertariánům v davu to nejspíš *bude znít povědomě*, protože otázka, zda by pekaři měli být nuceni péct nápaditě zdobené svatební dorty, se stala důležitým tématem prezidentského fóra Libertariánské strany v roce 2016. (Ano, vážně.)

A pokud jste zachytili můj rozhovor s Patrickem MacFarlanem o tomto případě z roku 2018, možná si také vzpomenete, že rozhodnutí Nejvyššího soudu USA nebylo zdaleka rozhodující. Ve skutečnosti se pozastavil nad hlavní otázkou: zda může být křesťanský pekař nucen upéct dort proti svému hlubokému náboženskému přesvědčení. Jak jsme předpověděli v tomto rozhovoru, případ Masterpiece je sice u konce, ale tato otázka se u soudů znovu objeví.

No, hádejte co? Píše se rok 2022 a svatební dorty pro homosexuály jsou jako z minulé dekády, dědo. Teď je to všechno o designu gay webových stránek a o uvědomělých (woke) restauracích, které odmítají obsluhovat křesťanské zákazníky.

Jste připraveni proniknout k jádru věci? Myslel jsem si to. Jdeme na to!

ÚVOD

Pro ty, kdo neznají ságu o svatebním dortu pro homosexuály, můžeme říct, že začala, když se Charlie Craig a David Mullins rozhodli v roce 2012 vzít. Vzhledem k tomu, že v jejich domovském státě Colorado v té době ještě nebylo manželství homosexuálů uznáno, plánovali se vzít v Massachusetts a pak se vrátit do Colorada na svatební hostinu.

Craig a Mullins navštívili v červenci 2012 cukrárnu Masterpiece Cakeshop v Lakewoodu v Coloradu, aby si koupili dort na svou hostinu. Tehdy jim majitel Jack Phillips oznámil, že dort pro homosexuální svatbu kvůli svému křesťanskému přesvědčení o manželství neupeče, ale ujistil je, že jim prodá cokoli jiného v obchodě. Craig a Mullins podali stížnost ke coloradské komisi pro občanská práva, která rozhodla v neprospěch Masterpiece s tím, že pekárna bude muset nejen začít péct dorty pro homosexuální svatby, ale také změnit své zásady, zajistit „komplexní školení zaměstnanců“ týkající se diskriminace ve veřejném ubytování a předkládat čtvrtletní zprávy dokládající dodržování nařízení.

Rozhodnutí komise potvrdil státní odvolací soud a případ se nakonec dostal až k Nejvyššímu soudu USA. Jak si jistě pamatujete z rozhovoru 1379 – Patrick MacFarlane o svobodě a právu, Nejvyšší soud případ projednal v roce 2018 a rozhodl ve prospěch Masterpiece. Ačkoli Phillips případ „vyhrál“, rozsudek nebyl žádným velkým vítězstvím pro svobodu vyznání nebo svobodu projevu či proti vládním zásahům do podnikání nebo soukromého vlastnictví. Místo toho Nejvyšší soud vydal extrémně úzké rozhodnutí na základě toho, že projednávání případu Komisí pro občanská práva „nebylo ani tolerantní, ani respektující [Phillipsovo] náboženské přesvědčení“, a tudíž neplatné.

Jinými slovy, Nejvyšší soud vydal rozhodnutí. Co kdyby komise *byla* tolerantní a respektovala Phillipsovo přesvědčení, ale přesto mu nařídila dort upéct? Měla na to právo? Rozhodnutí Nejvyššího soudu sice vyvolává přízrak „významných“ otázek spojených s prvním dodatkem, když je někdo nucen použít své schopnosti „k

expresivnímu prohlášení“, které „zasahuje do jeho hlubokého a upřímného náboženského přesvědčení“, ale tyto otázky nerozhodoval.

Jak jsme s MacFarlanem uvedli v našem rozhovoru o rozsudku, skutečnost, že se Nejvyšší soud vyhýbal hlavnímu problému, který byl základem případu Masterpiece, ponechala otevřené dveře pro budoucí soudní bitvy na toto téma.

A právě to se nyní, v roce 2022, děje.

NEJNOVĚJŠÍ

V posledních týdnech se ve zpravodajství objevily další dva příběhy, které opět přinesly do centra pozornosti veřejnosti otázku, kdy mohou podniky odmítnout službu.

V prvním příběhu si Nadace pro rodinu – „nezisková, nestranná, náboženská organizace“ ve Virginii, která „prosazuje politiku založenou na biblických principech, jež umožňuje rodinám prosperovat na státní i místní úrovni“ – zamluvila na 30. listopadu soukromou místnost v Metzger Bar and Butchery pro setkání přátel a příznivců nadace. Setkání bylo rezervováno několik týdnů předem, ale restaurace rezervaci zrušila jen několik hodin před konáním akce,

protože – jak se uvádí v příspěvku na blogu nadace – „jeden ze zaměstnanců si vyhledal naši organizaci a obsluha nás odmítla obsloužit“.

Restaurace to potvrdila v příspěvku na Instagramu, kde vysvětlila: „Nedávno jsme odmítli obsloužit skupinu dárců politické organizace, která se snaží zbavit ženy a LGBTQ+ osoby jejich základních lidských práv ve Virginii. Vždy jsme odmítali obsluhu komukoli, kdo v našich zaměstnancích vyvolával nepříjemné pocity nebo pocity nebezpečí, a toto bylo hnacím motorem našeho rozhodnutí. Mnoho našich zaměstnanců jsou ženy a/nebo členové komunity LGBTQ+.“

Nadace The Family Foundation místo toho, aby se obrátila na soud, nabídla restauraci dialog. „Uvítali bychom možnost s nimi diskutovat,“ uvedl Todd Gathje, ředitel pro vztahy s vládou nadace Family Foundation. „Setkat se s nimi v soukromí, kde bychom si mohli o některých otázkách promluvit od srdce.“

V druhém příběhu si Nejvyšší soud USA minulý týden vyslechl ústní argumenty v případě Lorie Smithové, návrhářky webových stránek z Colorada, která se v roce 2016 rozhodla začít nabízet svým klientům webové stránky se svatebními oznámeními. Své služby v oblasti tvorby svatebních oznámení chtěla omezit na sňatky osob opačného pohlaví, a tak ve snaze vyhnout se tomu, aby se stala dalším Jackem Phillipsem, preventivně zažalovala coloradskou komisi pro občanská práva, aby jí zabránila v uplatňování státních antidiskriminačních zákonů na její navrhovanou činnost.

Ústní jednání se rychle změnilo ve cvičení ve spekulacích a dokonce i v bezuzdných výlevech fantazie. Stejně jako se z případu dortu Masterpiece rychle stal případ o spletitých hypotézách – Musí Žid upéct nacistický dort? (zvědavé myslí to chtějí vědět!) – se z případu návrhu webových stránek pro homosexuály stal případ o všem možném, jen ne o návrhu webových stránek pro homosexuály. Může designér webových stránek odmítnout vytvořit svatební stránky s mezirasovou tematikou? Může fotografická firma v nákupním centru,

kteřá vyrábí fotografie dětí v „klasických“ scénách Santa Clause, trvat na tom, že bude fotografovat pouze bílé děti? Může Žid požadovat, aby židovský fotograf pořídil fotografii pro jeho profil na ashleymadison.com?

Vážně. Podívejte se na odkazy. Já si tenhle psychedelický švédský stůl plný vyšinutých imaginárních situací nevymýšlím. Vymýšlí si ho „soudci“ Nejvyššího soudu, kteří případu předsedají.

Možná však tyto bláznivé hypotézy ve skutečnosti směřují k *větší* otázce. Koneckonců tady nejde o dorty, webové stránky nebo večere v restauraci, že? Jde o zásadní otázku, kdy a jak může vláda zasáhnout a říkat podnikům, koho a za jakých podmínek musí obsluhovat.

ŠIRŠÍ OBRÁZEK

Existuje samozřejmě snadno pochopitelné, principiální a vnitřně konzistentní řešení údajně ožehavých právních otázek, které tyto různé případy vyvolávají: majitelé podniků mohou obsluhovat, koho

chtějí, a odmítat služby, komu chtějí.

Problém je vyřešen.

Jak však všichni víme, nikdo kromě těch nejzarytějších okrajových pomatenců, kteří skutečně věří v dobrovolnost, by o takovém řešení ani neuvažoval.

„Lidé sami rozhodují o tom, jak naložit s vlastním majetkem?“ křičí etatisté všech směrů s hrůzou. „Jak absurdní! Vy musíte být rasistický sexistický misogynní homofobní fanatik!“ (Nebo, v případě příznivců The Family Foundation: „Ty musíš být protikřesťanský fanatik!“).

Povzdech.

Vím, že 99 % populace (a dokonce i naprostá většina mého publika) věří, že *by* vlády a soudy *měly* zasahovat a nařizovat, kdo může a nemůže být odmítnut v daném podniku, ale tady je důvod, proč se mýlí.

Normální člověk by mohl namítnout, že kdybychom tuto nebezpečnou myšlenku „svobody“ dovedli do logického konce, museli bychom zrušit všechny skvělé antidiskriminační zákony, které jsou v zákonech a které sahají až k zákonu o občanských právech. A ty bys přece nebyl proti zákonu o občanských právech, že ne, ty fanatiku? (*Falešný údiv Rachel Maddowové se stupňuje*)

No, zaprvé, pokud žijete v komunitě, kde jediná věc, která brání majitelům obchodů vyvěsit na dveře cedule „Černochům vstup zakázán“, je zákon o občanských právech, pak si myslím, že problém leží hlouběji než v legislativní oblasti, že? A pokud byste chtěli tento problém smysluplně vyřešit, pravděpodobně by to vyžadovalo víc než jen vytvoření nového zákona, že?

Zadruhé, *k čemu* ten kouzelný kus papíru vlastně *slouží*? Máme snad věřit, že politici vydáním dalšího zákona zázračně promění fanatiky v milující lidi? Nebo že politici vydáním dalšího zákona způsobí, že

diskriminace skutečně zmizí? Samozřejmě, že nezmizí, a právě proto se obhájci této legislativy obávají, že jakmile budou tyto zákony zrušeny, společnost se okamžitě znovu segreguje.

Zatřetí, uvědomují si obhájci tohoto zákona jeho skutečný účinek: podpora podnikání těch samých lidí, proti nimž údajně vystupují? Pokud jsou lidé jako Craig a Mullins proti lidem jako Jack Phillips a jejich křesťanskému přesvědčení, proč si nenajdou pekaře, který *chce* vyrábět svatební dorty pro homosexuály, a aktivně nepodporují jeho podnikání? Proč vůbec tak zoufale dávají své peníze Phillipsovi?

Za čtvrté, proč se normální lidé domnívají, že vláda bude vždy přijímat zákony pouze v souladu s *jejich* přesvědčením? Stejnou moc, kterou jsou ochotni udělit vládě, aby donutila křesťany péct homosexuální svatební dorty, může vláda použít k tomu, aby zakázala pekařům péct homosexuální svatební dorty. Nejsou nakonec tito autoritáři typu „upečte dort“ ti samí lidé, kteří nás posledních pět let varovali, že „oranžový muž (pozn. Trump) je špatný“ a jeho kult MAGA se chystá zavést koncentrační tábory pro transsexuály a zavést křesťanskou teokracii? Neměli by tedy argumentovat *proti tomu, aby* vláda dostala pravomoc zavádět tyto typy zákonů?

Když pomíneme rétorické otázky, myslím, že víme, co je skutečnou odpovědí: moc. Velká část veřejnosti slintá blahem nad představou, že by mohla použít mocný vládní klacek, aby své odpůrce umlátila k poslušnosti. A to nejen k porážce těchto odpůrců, ale i k jejich ponížení tím, že je donutí jednat způsobem, který porušuje jejich vlastní přesvědčení.

Představte si, že jste takoví. Představte si, že by vás bavilo nutit někoho, koho nenávidíte, aby vám sloužil proti své vůli.

Nejsou to však jen normální lidé, kteří projevují tuto touhu po moci nebo věří lži, že moc tohoto druhu je skvělá, pokud ji „správní“ lidé používají „správným“ způsobem. Dokonce i konspirační realisté se stávají obětí tohoto způsobu myšlení. Koneckonců by se dalo

namítnout, že kdyby majitelé podniků měli strašlivou svobodu rozhodovat o tom, co udělají se svým vlastním majetkem, pak by mohli tuto moc využít k diskriminaci „kospiračních teoretiků“ nebo „antivaxerů“ či kohokoli jiného, koho si vyberou, a – *puf* – tito lidé by byli vyhladověni.

I to je však omyl. Ohrožení naší svobody nepochází z toho, že by jednotliví majitelé podniků mohli rozhodovat o tom, komu budou nebo nebudou sloužit. Hrozba pramení z toho, že vláda má možnost tato kritéria vůbec stanovit. Dokud budou mít lidé možnost svobodně se rozhodovat, s kým a jakým způsobem budou obchodovat, pak ti z nás, kteří si váží své svobody, budou schopni se navzájem podporovat při budování našich záměrných komunit.

Ne, algoritmické ghetto nevznikne proto, že by si jednotliví majitelé firem vybírali, komu budou sloužit, ale proto, že jsme moc rozhodovat přenechali soudcům a politikům. A jak ví každý kospirační realista, těmito soudci a politiky budou nevyhnutelně Mladí globální vůdci, kteří budou jednat ve službách agendy Velkého resetu. Stejná moc, kterou udělíte vládě, aby zakázala QR kódy a očkovací pasy, je ta samá moc, kterou zkorumpovaní zákonodárci použijí k tomu, aby někdy příště tyto QR kódy a očkovací pasy zavedli.

Jak jsem řekl, princip je jednoduchý a mocný: nechte lidi sloužit, komu chtějí.

To není žádná věda. Pokud se budeme držet tohoto jednoduchého principu, sebereme našim někdejšími protivníkům prsten moci. Už nikdy nebude muset křesťanský pekař péct svatební dort pro homosexuály, židovský pekař nacistický dort nebo létající fialová opice z planety Zepton jíst v úterý ředkvičky v rozporu se zbožným náboženským přesvědčením Zeptonců.

Většina lidí však nesnese pomýšlení, že by prsten moci hodili do ohně Hory osudu. Koneckonců, mohl bych tuto moc použít k porážce *svých* politických protivníků!

. . . A tak se točíme v kolotoči zákonů a soudních rozhodnutí a neustále si jdeme po krku kvůli „správnému“ způsobu, jak nutit ostatní lidi dělat to, co nechtějí.

A opět docházíme k závěru, že svoboda je odpovědí na jakoukoli otázku. Problém je přesvědčit o tom širokou veřejnost (natož soudce Nejvyššího soudu).

Překlad: David Formánek

Facebook

Telegram

VK

Líbí se Vám překlady?

Jestli jsou pro Vás videa hodnotná a líbí se vám, ocením podporu na chod tohoto projektu. Víím, jak jsou reklamy otravné, proto je zde nechci dávat. Libovolnou částku můžete zaslat na níže uvedené číslo účtu, nebo jednodušeji přes mobilní aplikaci si oskenovat QR kód. Děkuji za Vaši podporu!

Bankovní účet (CZK): 2201583969/2010

Do zprávy příjemce napište prosím: Dar

Pro platby na eurový účet (EUR):

Jméno: David Formánek

IBAN: CZ8520100000002201806894

SWIFT/BIC: FIOBCZPPXXX

Do zprávy příjemce napište prosím: Dar

QR Platba

CZK účet

Náhodný výběr

Diskuze

Napsat komentář

Vaše e-mailová adresa nebude zveřejněna. Vyžadované informace jsou označeny *